

Lukas 1: 46-55: “Maria’s magnificat”.

Orde van dienst:

Mededelingen

Kaars

Lied: LB 466: 6

Votum en zegengroet

GK 171: 1, 3

Wet

Psalm 15: 1, 2

Gebed

Kindmoment: de sergeant.

Zingen in canon: GK 164 Jezus vol liefde.

Lezen: Lukas 1: 26-55

GK 77

Tekst: Lukas 1: 54, 55

Preek

GK 47

Doop en belijdenis van Dries de Jager.

Belijdenis

Doop

Zingen: “Belijdenis” van Sela

Geschenk voor Dries

Geschenk voor Steven en Chantal

Zingen: “Gebed om zegen” van Sela

Gebed

Collecte – tijdens de collecte: “Magnificat” van Sela

Psalm 103 : 1

Zegen.

Kinderen: de sergeant.

Een Amerikaanse sergeant is gelegerd in Afghanistan. Hij komt uit New York.

Dia

Hij is voor 5 maanden ver van huis. Vechten voor vrede.

Maar hij heeft lange dagen en daarom leent hij vaak een boek uit de bibliotheek.

Op een dag leest hij een boek dat al een keer is geleend door een vrouw. Zij heeft hier en daar wat aantekeningen en gedachten in de kantlijn geschreven.

De sergeant vindt die aantekeningen erg mooi.

Hij probeert te achterhalen wie deze vrouw is en waar ze woont. Na een tijdje komt hij achter haar adres en schrijft haar een brief. Hij krijgt een brief terug. Die is zo mooi en boeiend, dat hij ook weer terug schrijft. En zo ontstaat er een mooie briefwisseling in deze maanden.

Hij stuurt een foto van zichzelf en vraagt een foto van haar. Maar die geeft ze niet.

Als hij weer terug is in New York wil hij haar ontmoeten. Hij is in feite al een beetje verliefd.

Hij schrijft haar een brief, waarin hij voorstelt om elkaar te ontmoeten. Zij woont in Washington.

Ze spreken een datum af. En zij schrijft dat zij bij de uitgang van het station op hem zal wachten. Ze zal een rode roos in haar handen dragen.

Dia

Op de dag reist hij met de trein naar Washington. Vol verlangen en natuurlijk heel benieuwd. Wie zal ze zijn? Hoe ziet ze eruit? Want ze heeft nooit een foto gestuurd.

Als hij aankomt en bij de ingang staat, ziet hij even verder een vrouw staan met een rode roos in haar hand.

Alleen: deze vrouw is zo anders dan hij dacht. Ouder. Ze is helemaal niet mooi. Ze draagt oude, versleten kleren. Haar haar is kleurloos en vet. Ze is niet echt slank.

Hij kijkt naar haar en voelt zich erg teleurgesteld.
In zijn dromen was zij mooi en elegant. Maar nu, moet je eens kijken...
Zijn liefde en dromen smelten weg.

Wat moet hij nu doen?

Zal hij gewoon maar stilletjes weggaan en alles vergeten? Alle romantiek, alle verlangen...?

Of moet hij toch maar naar haar toegaan?

Wat moet hij?

Hij ziet haar staan, met die roos in haar hand.

En wat doet hij?

Hij gaat toch naar haar toe. Het zou oneerlijk zijn om nu weg te lopen. Het zal dan misschien geen mooie liefde worden met veel romantiek, het kan nog wel vriendschap zijn.

En hij loopt naar haar toe.

“Ik ben die sergeant. Ben jij de vrouw met wie ik heb afgesproken?”

Zij kijkt hem onzeker aan en zegt: “Ik weet niet wie u bent, mijnheer, en wat dit allemaal betekent, maar er kwam zojuist een vrouw naar mij toe met deze roos. Zij gaf mij die roos en vroeg mij om te wachten op een man, die naar mij toe zou komen en naar mij zou vragen.

En ik moest u deze roos geven en van haar zeggen, dat er een mooi restaurant is om de hoek van dit station en dat zij daar op u wacht.”

De sergeant nam de roos aan en liep naar het restaurant.

Daar zat de vrouw van de brieven.

En ze was nog mooier dan hij had gedacht.

Preek:

Soms gaan alle remmen los.

Soms geef je een groot feest. Maakt niet uit hoeveel het kost.

Soms ben je zo blij, dat iedereen het moet weten. Je schreeuwt het uit.

Misschien door het nieuws, dat je kind weer thuis komt. Je was het kwijt. Alle contact verbroken. Maar na jaren zie je je kind weer terug!

Of het nieuws, dat de lange, donkere oorlog voorbij is en de vrede weer terug.

Het nieuws, dat je zwanger bent. Nooit meer verwacht. Vaak naar het ziekenhuis. En dan, op een dag: je bent zwanger. Op de echo zie je een kloppend hartje onder jouw hart!

Of het moment, dat je vriend je ten huwelijk vraagt.

Het nieuws, dat je geslaagd bent, terwijl je dacht dat je je examen had verprutst.

En jij, je gaat helemaal uit je dak. Je zingt. Je danst. Je belt en je appt.

Je omarmt iedereen die je tegen komt.

Maria gaat helemaal uit haar dak.

Ja, dat zeggen we natuurlijk niet zo bij Maria.

Wij noemen haar lied heel keurig “Magnificat”. In mooi kerkelijk Latijn.

En we blijven keurig op onze stoelen zitten in de kerk.

Maar haar lied is één grote uitroep van vreugde. Een triomfkreet. We zouden in de handen moeten klappen en dansen. Met haar meezingen.

Want het woordje “magnificat” betekent “magnifiek”, “groots”.

Dia.

Wat hier met Maria gebeurt is groots. Magnifiek. Maria kan haar geluk niet op.

En ze zingt het uit: “Mijn ziel prijst en looft de Heer,
mijn hart juicht om God mijn redder....”.

Waarom?

Nou, Maria heeft van de engel gehoord, dat ze een kindje zal krijgen. En dat kindje is de zoon van God. Zoon van David. De Messias. Nu is de vrede dichtbij!

Maria zingt het uit: “Messias komt. De redder!”.

Ja, dat lijkt misschien wat vreemd. Wat naïef.
Want wie gelooft dat nu?
Een kindje krijgen zonder dat je met een man geslapen hebt?
Een kind van God? Van God?
Hoe moet ik me dat voorstellen?
Kom op, hé!!
Dat geloof je toch niet!
In het jaar nul niet, maar toch zeker niet in 2015.
Nee, maar Maria gelooft het blijkbaar wel.
Hoe kan dat?
Hoe kun je dàt nu geloven?

Ja, dat lijkt heel erg vreemd.
Is Maria erg goedgelovig? Is het gewoon een blind geloof?
Nee, geloof is nooit blind geloof.
Het geloof heeft altijd reden. Argumenten.
Geloven is niet dat je gewoon de meest rare dingen moet geloven. Dat kinderen uit de boerenkool komen of dat er mannetjes op de maan leven of dat een cirkel ook vierkant kan zijn.
God vraagt helemaal geen blind geloof.
Hij geeft altijd reden om te geloven. Grond. Een handvat. Bewijs.
Geloven doe je met je ogen open.

Dat zie je bij Maria ook.
Zij ziet een engel voor zich staan. Een machtige boodschapper van God in stralend licht.
Gabriël.
Ja, engelen verschijnen natuurlijk niet elke dag. Maria schrikt dan ook vreselijk.
Maar, die verschijning is zo echt, zo werkelijk en ook zo overweldigend, dat Maria die engel gelooft. Ze gelooft het ongelofelijke: ze zal een kind krijgen zonder man en dat kindje is de zoon van God, de Messias.
Niet omdat ze dat begrijpt, maar omdat een engel dat zegt. Dia.
Maria buigt haar hoofd en zegt: "De Heer wil ik dienen: laat er met mij gebeuren wat u hebt gezegd."

Maar die engel geeft Maria nog meer in handen. Een soort van code, een garantie..
Hij vertelt, dat haar nicht Elizabeth ook zwanger is.
En je ziet Maria denken.
Hoe kan dat?
Elizabeth is al ouder.
En ze kon nooit kinderen krijgen.
Iedereen wist dat.
Is zij zwanger? Hoe kan dat nu?

Maar wat doet ze?
Ze blijft niet in haar twijfel hangen.
Ze gaat naar haar toe. Ze grijpt dit handvat met beide handen aan.
Ze maakt de lange reis naar het zuiden. Naar Juda.
En als zij Elizabeth ontmoet, ziet Maria dat de engel de waarheid heeft gesproken: Elizabeth is in verwachting. Het is waar.
Elizabeth is voor Maria het waarheidszegel aan de woorden van de engel.
En Maria zingt vol vreugde haar lied: "Ik prijs en loof de Heer! Mijn hart juicht....".

Maar Maria is niet de eerste vrouw, die zo haar loflied zingt voor God.

Mirjam deed dat al, toen de HERE had omgezien naar zijn volkje bij de Rietzee. Dat zwakke slavenvolkje in doodsnood. Hij had een weg door het water gelegd en zo het volkje gered uit de dodelijke woede van de Farao.

Toen het volk veilig en wel op de andere oever stond, pakte Mirjam haar tamboerijn en zong: "Ik wil zingen voor de HEER, zijn macht en majesteit zijn groot." Dia.

Lea deed dat ook al in de tent van Jakob.

Jakob was in Midian en leerde Rachel kennen. Mooie Rachel. Hij was smoorverliefd.

Zeven lange jaren werkte hij voor haar.

Maar op de trouwdag, in de huwelijksnacht, zag hij dat hij met Lea getrouwd was, toen hij de sluier afdeed. Lea was ouder de oudere zus van Rachel en hun vader Laban vond, dat Lea dus eerder moest trouwen dan haar zusje Rachel. Vlak daarna mocht hij ook met Rachel trouwen, maar hij zat nu ook mooi opgescheept met Lea.

En Lea voelde dat.

Rachel sarde haar zus daar regelmatig mee.

Alleen: God zegende Lea. Zij kreeg kinderen en schonk Jakob zonen.

Een van die zonen noemt Lea "Juda".

En ze riep: "Nu zal ik de HEER loven!". Jehuda!

Dia.

De Here God had naar haar omgezien in haar ellende.

Later doet **Hannah** dat.

Ze is de vrouw van Elkana uit Silo.

Maar Elkana had twee vrouwen. Hannah en Peninna.

Peninna kreeg kinderen. Hannah niet.

Hannah zag hoe blij Elkana was met die kinderen. Hoe trots hij was. Hoe hij met ze speelde.

En ook Peninna kon Hannah daar goed mee sarren: "Ik heb Elkana kinderen geschonken.

Hij houdt vast veel meer van mij, dan van jou, Hannah!".

Hannah huilde tot zij geen tranen meer had. Ging op haar knieën voor God en bad radeloos

om een kind: "Zie om, Here, naar de ellende van uw dienstmaagd!".

De HERE verhoorde haar gebed en Hannah kreeg een zoon. Samuel.

En ook Hannah zingt het uit: "Nu juicht mijn hart dankzij de HEER,

dia.

fier heft mijn hoofd zich op, dankzij de HEER....".

Al deze vrouwen zingen vanuit de diepte. Mirjam, Lea, Hannah, Maria.

Vergeten, verzuimd, vernederd.

Maar allemaal zingen ze over de levende God, die naar hen omzag. Een God die de rollen omdraait. Machtigen stoot hij van hun hoge troon. Geweldenaars bijten in het stof.

Rijken, die pralen met hun geld, raken een keer alles kwijt.

Maar de arme, de zwakke, de kwetsbare, de minderwaardige tilt hij hoog op een rots.

Geeft hij aanzien en hoop.

En wie honger heeft, geeft hij te eten. Maakt hij rijk.

Maria ziet deze rode draad door de geschiedenis heenlopen.

God vernedert wie zichzelf trots verhoogt en zich superieur waant. Maar Hij ziet om naar de zwakke, de vergeten, de kwetsbare, de verslagen, de kleine mens.

De mens die wil buigen.

Ze ziet de rode draad: hoe God in zijn barmhartigheid naar mensen omziet.

Ze ziet dat bij zichzelf: een meisje is ze nog.

Nog niet getrouwd. Nog geen kinderen. Een vrouw. In mensenogen weinig waard.

En ze woont in Galilea.

Een landstreek waar de mensen in Judea vol minachting op neerkeken.

Judea was het centrum. Daar lag Jeruzalem. Daar stond de tempel. Het paleis.
Het was de Randstad van Israel. Daar gebeurde het.
Maar Galilea, daar woonden de heidenen en de halve heidenen.
Daar kon dus niets goeds vandaan komen.
Maar hier begint de HERE: waar heel Israel naar uitzag, de Messias, dat begint hier. In een
onooglijke dorpje in een verguisde streek.

De HERE kiest een meisje. Een meisje uit Nazareth.
Maria herkent de hand van God en zingt het uit: "Hij heeft oog gehad voor mij, zijn minste
dienares".
Zijn minste dienares. Een heel gewoon meisje.
En daarmee tekent zij Gods barmhartigheid. Zijn liefde om niet.
Ze zingt over de belofte aan Abraham.
Ook al zo'n man zonder toekomst in een land vol afgoden en geweld. Zonder kinderen.
Maar met hem maakt God een nieuw begin.

In haar lied horen we de echo van de geschiedenis terug.
En ook al uit de toekomst.
Want haar kind, Jezus, zal ook een "minste dienaar" zijn.
Geboren uit een meisje uit Galilea. In een stal in het herdersdorpje Bethlehem. Een voerbak.
Doeken. Gevlucht naar Egypte. Opgegroeid in Nazareth. Zwerven door het land. Bespot.
Naakt aan een kruis genageld.
Minste dienaar.

Zo geeft God ons een houvast. Een handvat om ons aan vast te grijpen.
Hij laat door de geschiedenis zien, dat zijn woorden waar zijn.
Zijn beloften zijn echt.
Je hoeft niet blind te geloven.
Je moet je ogen juist opendoen en goed kijken en nadenken. Dia.
Engelen brengen de boodschap. Profetieën worden vervuld. Tekenen laten het zien.

Hij geeft een handvat in deze wereld.
Een reddingslijn, waar je je aan vast kunt grijpen. Dia.
Zijn barmhartigheid.
Liefde die je niet verdient, maar die je wel krijgt.

Straks gaan we kerstfeest vieren. De geboorte van Jezus, de redder van de wereld.
En dat feest is niet alleen voor mooie, geslaagde mensen. In chique kleding aan mooie
diners.
Het is voor mensen, die zich in dit leven verloren weten. Mensen die niet meetellen.
Zwak. Struikelend. Op de vlucht. Alleen gelaten. Misbruikt. Verleid. Kwetsbaar.
Voor mensen, die weten hoezeer zij die liefde nodig hebben. Een sterke God die naar hen
omziet en hen beschermt.
Gods barmhartigheid komt door Jezus je leven binnen.
En jij mag die barmhartigheid vastgrijpen.
Zomaar vastgrijpen.
Daar hoeft je niet rijk voor te zijn. Niet machtig. Niet mooi. Niet belangrijk.
Je hoeft alleen maar te willen weten, dat je het zonder die barmhartigheid niet redt.
Dat je anders vastloopt.
Hef je handen maar omhoog en open je hart eerlijk voor God. Hij wil je handen en je hart
vullen tot aan de rand.
Leer van Maria om te zingen. Een loflied op Gods barmhartigheid voor deze wereld.
En voor jou.
Amen.

